

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie A. G. działającej przez przedstawicielkę ustawową B. G. od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w Ł. z dnia 10 czerwca 2015 roku, mocą którego zaliczono wnioskodawczynię do osób niepełnosprawnych na okres do dnia 30 czerwca 2016 roku, wskazując jako symbol przyczyny niepełnosprawności 05-R oraz orzeczono, iż nie wymaga ona konieczności stałej lub długotrwałej pomocy lub opieki innych osób.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

U A. G. rozpoznaje się zespół wad wrodzonych kostnych kręgosłupa piersiowego, skoliozę prawoboczną odcinka piersiowego, zdwojenie układu kielichowo-miedniczkowego w nerce lewej. Schorzenia powodują niepełnosprawność małoletniej. Jednakże jej sprawność psychoruchowa nie skutkuje koniecznością stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Małoletnia jest zdolna do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, takich jak samoobsługa, samodzielne poruszanie się oraz samodzielne komunikowanie się. Dotychczasowa rehabilitacja spowodowała zdecydowaną poprawę i brak dysfunkcji narządu ruchu w chwili obecnej. W badaniu ortopedycznym narządów ruchu małoletniej z odchyień od normy stwierdzono pojawienie się niewielkiego garbu żebrowego po prawej stronie grzbietu podczas pochylania się. Poza tym stwierdzono pełny zakres ruchomości stawów kończyn i kręgosłupa, brak bólu uciskowego punktów kostnych. Chód sprawny. U wnioskodawczyni występuje wrodzona wada kręgosłupa w postaci kręgów połówkowych (...) i (...), w wyniku czego powstała prawostronna skolioza kręgosłupa piersiowego z rotacją kręgów i garbem żebrowym. Ponadto istnieje dodatkowe żebro szyjne po stronie prawej. Z względu na stan narządów ruchu małoletnia nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Ogólny rozwój pozostaje w granicach normy, skrzywienie kręgosłupa jest stabilne, wrodzone wady przejścia szyjno-piersiowego i dolnego odcinka piersiowego mają charakter wad wzajemnie kompensujących się. Wynika to z faktu, że wrodzone połówkowe ubytki trzonów kręgów (...) i (...) mają przeciwległe ustawienie. Dodatkowe żebro szyjne po lewej stronie i niewielki garb żebrowy, wynikający z rotacji kręgów, który widoczny jest jedynie w pozycji pochylonej, nie powodują istotnego pogorszenia sprawności narządów ruchu. Małoletnia w chwili obecnej zachowuje się tak samo, jak każde zdrowe dziecko w jej wieku, co oznacza, że wymaga opieki w ciągu dnia takiej samej, jak zdrowe dziecko.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd podniósł, iż zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz. U. z 2011r. nr 127 poz.721 ze zm.) ustawa ta dotyczy osób, których niepełnosprawność została potwierdzona m.in. orzeczeniem o niepełnosprawności, wydanym przed ukończeniem 16 roku życia.

Osoby, które nie ukończyły 16 roku życia zaliczane są do osób niepełnosprawnych, jeżeli mają naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodującą konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku (art.4a ust.1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r.).

Oceny niepełnosprawności u osoby w wieku do 16 roku życia dokonuje się na podstawie następujących kryteriów:

1) przewidywanego okresu trwania upośledzenia stanu zdrowia z powodu stanów chorobowych, o których mowa w § 2, przekraczającego 12 miesięcy,

2) niezdolności do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, takich jak: samoobsługa, samodzielne poruszanie się, komunikowanie z otoczeniem, powodującej konieczność zapewnienia stałej opieki lub pomocy, w sposób przewyższający zakres opieki nad zdrowym dzieckiem w danym wieku, albo

3) znacznego zaburzenia funkcjonowania organizmu, wymagającego systematycznych i częstych zabiegów leczniczych i rehabilitacyjnych w domu i poza domem (§ 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia – Dz.U. nr 17 poz.162).

Do stanów chorobowych, które uzasadniają konieczność stałej opieki lub pomocy dziecku, należą m.in. wady wrodzone i schorzenia o różnej etiologii prowadzące do niedowładów, porażenia kończyn lub zmian w narządzie ruchu, upośledzające w znacznym stopniu zdolność chwytną rąk lub utrudniające samodzielne poruszanie się (§ 2 ust.1 pkt 1 cyt. rozporządzenia).

Z ustaleń poczynionych na podstawie materiału dowodowego, w szczególności opinii biegłego lekarza ortopedy i neurologa, które zostały uznane za logiczne, spójne, wzajemnie się uzupełniające i nie budzące wątpliwości, w sposób jednoznaczny dla Sądu wynikał brak podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...). Zarówno lekarze orzekający w Zespole do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności, jak również biegli lekarze sądowi stwierdzili, iż brak jest podstaw do stwierdzenia, że wnioskodawczyni wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Sąd Rejonowy zważył, iż sam stan chorobowy nie daje podstaw do zaliczenia do osób niepełnosprawnych. Ponadto muszą być spełnione jeszcze inne przesłanki, zacytowane na wstępie. W świetle powyższego Sąd uznał opinię biegłego lekarza ortopedy i neurologa za w pełni wiarygodne i wyczerpujące, zwłaszcza że nie zostały w żaden sposób podważone przez wnioskodawczynię. W ocenie Sądu, opinie biegłych sądowych są szczegółowe, wyczerpujące i dają pełen obraz stanu zdrowia małoletniej. W tym zakresie biegli w sposób logiczny i przekonujący uzasadnili swoje stanowisko. Sąd oddalił, jako nieprzydatny do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, wniosek pełnomocnika strony odwołującej się o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rehabilitanta. Wniosek ten był bezprzedmiotowy, gdyż zwłaszcza biegły lekarz ortopeda wypowiedział się w pełni, a nadto wskazał na niecelowość opinii rehabilitanta. Okoliczności dotyczące zdrowia i leczenia małoletniej w istotnym zakresie były przedmiotem opinii biegłego ortopedy, która w tego rodzaju sprawach ma kluczowe znaczenie.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Rejonowy stwierdził brak podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia i orzekł, jak w sentencji wyroku.

Apelację od wyroku z dnia 17 listopada 2016 roku wniósł pełnomocnik wnioskodawczyni, zaskarżając go w całości. W apelacji zarzucono:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: art. 217 § 1 i § 3 k.p.c., art. 224 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 278 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. przez:

- bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego powódki o zasięgnięcie opinii biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej wobec uznania go za nieprzydatny dla rozstrzygnięcia sprawy pomimo, że nie zaistniały faktyczne ani procesowe przesłanki dla wprowadzenia takiego wniosku,

- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów - z naruszeniem zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego - oraz brak wszechstronnego rozważenia całego zebranego w sprawie materiału dowodowego, co manifestuje się w szczególności bezzasadną konstatacją, iż powódka nie wymaga konieczności stałej lub całodobowej

opieki chociaż wnioskowany przez stronę powodową dowód z opinii biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej, bezpodstawnie oddalony przez Sąd I instancji, mógł doprowadzić do skutecznego zakwestionowania tego stanowiska;

2. niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wskutek oddalenia wniosku dowodowego strony powodowej;

3. naruszenie przepisów prawa materialnego a mianowicie: art. 4a ust. 1 i art. 6b ust.3 pkt 7 ustawy z dnia 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych w zw. z § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia przez ich niewłaściwe zastosowanie, co w konsekwencji doprowadziło Sąd a quo do bezzasadnej supozycji o braku konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji A. G..

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł zmianę wyroku i przyjęcie, że A. G. z uwagi na stwierdzony zespół wad wrodzonych kręgosłupa wymaga stałej lub długotrwałej opieki innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz zasądzenie kosztów postępowania na rzecz powódki.

Ponadto, apelujący wniósł o dopuszczenie w postępowaniu przed Sądem Odwoławczym dowodu z opinii biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej celem wypowiedzenia się czy małoletnia powódka wymaga stałej lub długotrwałej opieki innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji,

W dniu 26 stycznia 2017 roku pełnomocnik strony pozwanej złożył odpowiedź na apelację wnosząc o jej oddalenie oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm prawem przepisanych. Ponadto, postulował oddalenie wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 3 marca 2017 roku strony podtrzymały swoje stanowiska.

Postanowieniem z dnia 3 marca 2017 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rehabilitanta.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Wbrew oczekiwaniom apelanta, Sąd drugiej instancji nie dopatrył się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym naruszenia przepisów prawa materialnego czy przepisów postępowania skutkujących koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku.

Przepis art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

W myśl przepisu art. 278 § 1 k.p.c. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczające poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 k.p.c, sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 L.). Niemniej jednak

polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Niewątpliwym jest, że ocena stanu zdrowia małoletniej A. G. oraz stwierdzenie ewentualnej konieczności zapewnienia jej stałej czy długotrwałej opieki w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych, nie zaś tylko subiektywnym odczuciu zainteresowanej rozstrzygnięciem strony.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą rozstrzygnięcia opinie biegłych lekarzy: ortopedy oraz neurologa. Biegli ci w oparciu o dokumentację medyczną zgromadzoną w sprawie oraz przedmiotowe badanie wnioskodawczyni zgodnie stwierdzili, iż małoletnia ma naruszoną sprawność organizmu o przewidywalnym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, wymaga współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji. Nie wymaga jednak konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Biegli uznali, iż A. G. jest zdolna do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, a rozpoznane u niej schorzenia nie powodują ograniczenia funkcji organizmu w zakresie komunikowania się, samoobsługi i poruszania się.

Podkreślenia wymaga, iż zgodnie z art. 217 k.p.c. strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Strona odwołująca się, choć nie była ograniczana co do możliwości podnoszenia własnych twierdzeń oraz dowodów na ich poparcie, polemizując jedynie z oceną dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy, nie wykazała w sposób rzeczowy, iżby opinii biegłych specjalistów były niespójne bądź merytorycznie błędne, a w konsekwencji nie dały Sądowi wiadomości specjalnych niezbędnych dla rozstrzygnięcia. Pełnomocnik wnioskodawczyni zgłosił zastrzeżenia do opinii biegłego ortopedy, iż biegły nie uwzględnił dokumentacji medycznej w całości. Sąd przychylił się do stanowiska strony w tym zakresie i dopuścił dowód z pisemnej uzupełniającej opinii biegłego ortopedy, zobowiązując biegłego do uwzględnienia dokumentacji medycznej złożonej przez przedstawicielkę ustawową małoletniej. W uzupełnieniu swojej opinii biegły odniósł się do wszystkich zarzutów strony i podtrzymał wcześniej zajęte stanowisko. I tak, biegły wyjaśnił, że załączona do sprawy dokumentacja nie ma wpływu na wnioski końcowe zawarte w opinii pisemnej z dnia 8 sierpnia 2016 roku. Jednocześnie wskazał, że poza rozpoznanymi wadami kręgosłupa, które wymagają systematycznego leczenia usprawniającego i w przyszłości, prawdopodobnie leczenia operacyjnego, A. G. obecnie zachowuje się tak samo, jak każde zdrowe dziecko w jej wieku (w ciągu dnia biega, skacze). Oznacza to, że wymaga opieki w ciągu dnia takiej samej, jak zdrowe dziecko. Biegły zwrócił uwagę, że nie jest konieczne specjalne karmienie, przewijanie, opatrunki, specjalistyczne dbanie o higienę, nietypowe zabezpieczenie potrzeb fizjologicznych czy pomoc w przemieszczaniu się. W związku z tym wnioskodawczyni ze względu na stan narządu ruchu nie może być uznana za wymagającą stałej i długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Biegły zaznaczył, iż przedstawiona dokumentacja nie zmienia jego opinii.

Przychylając się również do wniosku pełnomocnika wnioskodawczyni z dnia 21 października 2016 roku, na rozprawie w dniu 17 listopada 2016 roku Sąd dopuścił dowód z ustnej opinii uzupełniającej biegłego ortopedy. Biegły odniósł

się wówczas do wszystkich zarzutów podnoszonych przez stronę powodową i potwierdził wcześniej zajęte stanowisko o braku wskazań do uznania, iż wnioskodawczyni ma znacznie ograniczoną możliwość samodzielnej egzystencji. Biegły wyjaśnił, że stwierdzenie, iż małoletnia wymaga systematycznego leczenia usprawniającego czyli dbania o to, aby była sprawna nie oznacza, że wymaga stałej pomocy i opieki oraz, że ma ograniczoną możliwość samodzielnej egzystencji. Ponadto wskazał, że wnioskodawczyni powinna ćwiczyć, ale przerwa od dwóch tygodni do miesiąca nie wywoła żadnych negatywnych skutków; jedynie całkowite zaprzestanie rehabilitacji taki skutki może już nieść. Na koniec biegły stwierdził, że nie zachodzi potrzeba dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu rehabilitacji.

Strona skarżąca po przeprowadzeniu dowodów z uzupełniających opinii biegłego nie zgłosiła do nich żadnych nowych zarzutów i nie wskazała, jakie aspekty dotyczące stanu zdrowia wnioskodawczyni pozostały niewyjaśnione, Wniosła jedynie o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rehabilitanta.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z 1999-10-20 II UKN 158/99 OSNAPiUS 2001/2/51). Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia bowiem potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (wyr. SN z 6.10.2009 r., II UK 47/09, L.). Natomiast dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.). Zwraca na to uwagę Sąd Najwyższy także w wyroku z 8 lipca 1999 roku, II UKN 37/99 OSNAPiUS 2000/20/741 wskazując, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (art. 217 § 2 k.p.c.).

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, iż Sąd I instancji zasadnie oddalił przedmiotowy wniosek uznając, iż opinie powołanych w sprawie biegłych lekarzy były wystarczające dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Okręgowy zgadza się z oceną Sądu pierwszej instancji, że wszystkie opinie biegłych lekarzy - podstawowe i uzupełniające były rzetelne, zgodne z wymaganiami fachowości oraz niezbędną wiedzą. Zostały one wydane w oparciu o dokumentację lekarską, wywiad i szczegółowe badanie wnioskodawczyni. Wynikające z nich wnioski były logicznie i prawidłowo uzasadnione, nadto nie zawierały braków i wyjaśniały wszystkie sporne okoliczności. Strona skarżąca również na etapie postępowania apelacyjnego nie podważa spójności i rzetelności wniosków lekarzy specjalistów, a jedynie w sposób subiektywny, odmiennie niż biegli dokonuje oceny stanu zdrowia małoletniej. W konsekwencji uznać należy, iż nie zachodziła konieczność zweryfikowania ustaleń poczynionych przez biegłych w zakresie oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni i powołania na tę okoliczność kolejnego biegłego tj. rehabilitanta.

Wskazać należy, iż z uwagi na rodzaj schorzenia wnioskodawczyni i przedmiot zaskarżonej decyzji (...) opinie zostały wydane przez biegłych lekarzy tych specjalności, które z punktu widzenia istoty sporu miały decydujące znaczenie. Żaden z biegłych nie wskazał przy tym potrzeby opiniowania przez biegłych innych specjalności. Przeciwnie, biegły ortopeda stwierdził wprost, że nie widzi potrzeby dopuszczania dowodu z opinii biegłego rehabilitanta. Tym samym zgromadzony w postępowaniu pierwszoinstancyjnym materiał dowodowy był kompletny. Samo zaś przekonanie strony skarżącej o konieczności sięgnięcia po wiedzę specjalistyczną także z zakresu rehabilitacji nie usprawiedliwiało potrzeby mnożenia środków dowodowych. Jeszcze raz podkreślenia wymaga fakt, iż wydane w sprawie opinie dostarczyły Sądowi wiedzy w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia i wobec dostatecznego wyjaśnienia okoliczności spornych wniosek apelującego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego innej specjalności podlegał oddaleniu zgodnie z art. 391 § 1 w zw. z art. 217 § 3 k.p.c.

Reasumując uznać należy, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie. Rozważył cały zebrany w sprawie materiał dowodowy i na jego podstawie trafnie wywiódł, iż nie ma podstaw do stwierdzenia, iż wnioskodawczyni wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Z tych też względów zarówno zarzuty naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i poczynienia ustaleń nie znajdujących oparcia w materiale sprawy oraz art. 217 § 1 i 3 k.p.c., art. 224 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 278 § k.pc. i art. 328 § 2 k.p.c. jak i zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 4a ust. 1 i art. 6b ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych w zw. z § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 roku w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia przez ich niewłaściwe zastosowanie, uznać należało za chybione.

Orzeczenie Sądu I instancji w pełni odpowiada prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c., gdyż za nieuzasadnione należałoby uznać obciążenie ubezpieczonej kosztami procesu w postępowaniu apelacyjnym pomimo, że strona ta przegrała sprawę.

Zastosowanie przez sąd art. 102 k.p.c. powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej) ubezpieczonej. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (tak SN w postanowieniu z dn. 14.01.1974 r. II CZ 223/73 LEX nr 7379). Również w postanowieniu z dnia 28.06.1966 r. I CR 372/65 LEX nr 6011 Sąd Najwyższy wywiódł, że stosownie do art. 102 k.p.c. w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może nie obciążać strony przegrywającej kosztami procesu. Kodeks nie określa bliżej pojęcia "przypadki szczególnie uzasadnione", pozostawiając rozwiązanie tego zagadnienia praktyce sądowej. Jednakże brak jakichkolwiek ograniczeń, wyliczonych choćby przykładowo, wskazuje na intencję ustawodawcy szerokiego pojmowania zakresu tego terminu.

Sąd Okręgowy uznał, że w przedmiotowej sprawie zachodzą przesłanki do zastosowania art. 102 k.p.c., albowiem przedstawicielka małoletniej działała w procesie w przeświadczeniu słuszności zgłoszonych żądań. Jak wynika z akt sprawy, małoletnia A. G. orzeczeniem MZSOoN w Ł. z dnia 11 marca 2014 roku została zaliczona do osób niepełnosprawnych wymagających konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. W związku uzasadnione było przekonanie, że stan ten nadal się utrzymuje. W tej sytuacji uznać należy, że przedstawicielka małoletniej pozostawała w subiektywnym przekonaniu zasadności zgłoszonego roszczenia, które jak wykazało niniejsze postępowanie było jednak błędne.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd Okręgowy w Łodzi nie obciążył więc wnioskodawczyni kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej w postępowaniu apelacyjnym.

Przewodniczący Sędziowie

E.W.